

İSTANBUL 33. ASLİYE CEZA MAHKEMESİ'NE

DOSYA NO :2014/88 E.

Sayın Yargı Makamı,

Türkiye tarihinin en büyük halk direnişinin yıldönümünde bizler bu direnişi örgütleyen suç örgütü kurmakla, izinsiz gösteri düzenlemekle ya da katılmakla suçlanan 26 kişi olarak aslında hukuk tarihine bir skandal olarak geçecek olan, iktidarın açık yönlendirmesi ile hazırlanan bir iddianame ile karşı karşıyayız. Öncelikle Savcılık makamının iddialarına yanıt verdikten sonra, Emniyet Genel Müdürlüğünün verileriyle 79 ilde 4.5 milyondan fazla insanın katıldığı, 8 gencimizin hayatını kaybettiği, onlarca kişinin gözünü yitirdiği, 8 binden fazla yurttaşımızın yaralandığı bu halk tepkisini asıl hangi koşulların örgütlediğini irdelemek istiyorum.

Bana suç örgütü yöneticiliği suçlaması yapılıyor. Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, ben bir örgüt üyesi ve yöneticisiyim. Hayatım boyunca örgütlü olmanın doğruluğuna inandım ve bundan sonraki süreçte de örgütlü olarak yaşamımı devam ettireceğim. Yalnız üyesi olduğum örgüt, iddianamede belirtildiği gibi suç işlemek amacıyla kurulan değil, anayasanın vermiş olduğu kamu yararını gözetmekle sorumlu bir meslek örgütü olan Elektrik Mühendisler Odasıdır. EMO üyesi ve İstanbul Şube başkanı olarak benim görevim hem meslektaşlarımın hak ve hukukunu korumak, hem de aklın, bilimin ve aldığım mühendislik eğitiminin gereği doğrultusunda kente, topluma, insana yönelik suçlara karşı mücadele etmektir.

Meslek örgütlerinin önemi, en son SOMA'da yaşanan işçi katliamında ortaya çıkmıştır. Odamızın bağlı bulunduğu TMMOB 90'lı yıllardan bu yana başta madenler olmak üzere kamu iktisadi teşekküllerinin özelleştirilmesine ve taşeronlaştırılmasına karşı çıkmıştır. Meslek kuruluşlarının uyarıları iktidarlar tarafından dikkate alınmış ve meslek odalarının bilimsel raporları göz önünde bulundurulmuş olsaydı, bugün Soma'da ocağına ateş düşmüş 301 aileden bahsetmezdik. Her yıl bini aşan insanımızı iş cinayetlerinde kaybetmezdik. Depremlerde, afetlerde binlerce insan bugün hala yaşıyor olurdu. Tüm bu olumsuzluklara karşı meslek örgütleri olarak Taksim Dayanışmasına benzer bir çok platformda, örneğin NKP, Suyun Ticarileştirilmesine Karşı Platform, HES'lere karşı yürütülen mücadelelerde de bu bakış açısıyla yer aldık. Çünkü biz inanıyoruz ki, meslek örgütleri topluma karşı sorumludur ve TMMOB 1954 yılından beri bu amaçla mücadele etmektedir. Ben de bir meslek odası yöneticisi olarak bu görev, bilinç ve sorumlulukla 15.000 kişilik EMO İstanbul şubesi yönetim kurulu kararıyla Danıştay kararlarıyla da hukuka aykırı olduğu tescillenen Taksim Yayalaştırma Projesine karşı geliştirilen bir dayanışma olan Taksim Dayanışması'nın içerisinde yer almaktayım.

Hükümet yıllardır KHK'larla, yetkilerimizin kısıtlanmasıyla odalarımızın kamu yararını gözetken çalışmalarını etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Gözaltına alındığımız gün, İmar Yasasına ek bir madde ile mesleki denetim hakkımızın kısıtlanması tesadüf değildir. Hatta başka bir "tesadüf"ten daha bahsetmek isterim ki, 17 Aralık'ta açığa çıkan yolsuzluklar ile

aynı gün, özerk bir meslek örgütü olan Odamız, işlemlerini denetlememiz gereken Çevre Şehircilik Bakanlığının denetimine bağlanmıştır.

Meydanlar bir halkın sevinçlerini, acılarını, kutlamalarını gerçekleştirdiği ve toplumsal hafızada çok büyük yeri olan mekanlardır. Taksim Yayalaştırma Projesi ile Taksim, emekçilerin ve halkın mekanı olmaktan çıkarılmak ve sadece parası olanların gidebileceği AVM'lere, beton yığınlarına dönüştürülmek istenmiştir.

Taksim Dayanışması işte bu hukuksuzluğa karşı hukuki, meşru temelde mücadele etmek üzere kurulmuş bir dayanışma ağıdır. Sayısı her geçen gün artan son bildiğim kadarıyla 180'i aşkın, demokratik kitle örgütü, sendika, taraftar grubu, semt derneği vb'nin oluşturduğu adı üzerinde bir dayanışma platformudur.

Taksim Dayanışması kararlarının eğilimle alındığı, eşitlikçi, o yüzden bu kadar kapsayıcı, bu kadar inandırıcı olan "yeni", belki de "Gezi Ruhu" dediğimiz gerçek bir demokrasi deneyiminin yapı taşlarından biridir. Fakat bugün suç örgütü olmakla suçlanmaktadır, o kadar değişik bir 'suç örgütüdür' ki; isteyen her bireyin toplantılarına katılabildiği, tüm kararlarının kamuoyuna açıklandığı, hatta Gezi sürecinde daha toplantı sona ermeden kararlarımızın devlet tarafından bilindiği, üniformasız polislerin dahi toplantılarına girebildiği kadar şeffaf bir 'suç örgütü'dür. Amacı suç işlemek olan değil, işlenen suçlara karşı mücadele etmek olan, demokratik ve meşru bir dayanışma ağıdır.

Evet, biz bu örgütün üyeleriyiz ama yöneticileri değiliz, çünkü adı üzerinde bir dayanışma olan ve kamusal alanın ranta kurban edilmesini önlemek isteyen Taksim Dayanışması'nın hiyerarşik bir yapılanması asla olmamıştır, olmaması için de azami çaba gösterilmiştir.

Peki bizler nasıl suç örgütü yöneticisi olduk? Neden izinsiz gösteri tertiplemek ve katılmakla suçlanıyoruz? Hepinizin hatırlayacağı gibi Gezi Parkının boşaltılmasından sonra oluşan tepkiler üzerine, 8 Temmuz günü İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu Gezi Parkı'nın açıldığını söyleyerek halkımızı parka çağırdı. Bizler de valinin çağrısı üzerine Taksim Dayanışması olarak Gezi Parkı'na gitmeye ve orada bir forum gerçekleştirmeye karar verdik. Fakat Valinin Gezi Parkı'nı "bazı vatandaşlara" açtığını ne yazık ki İstiklal Caddesinde karşımıza çıkan TOMALAR ve önümüzü kesen polisler ile karşılaşınca öğrendik. İddianamede bizlerin izinsiz gösteri ve yürüyüş tertiplediğimiz söylenmektedir. Taksim Dayanışması olarak Mayıs ayı boyunca anayasanın 34. Maddesi uyarınca, birçok basın açıklaması gerçekleştirdik, fakat 8 Temmuz günü bu çağrıyı bizler değil, İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu yapmıştır. Eğer o gün bu çağrıyı yapmak bir suç ise, bu suçu esas İstanbul'un en üst mülki amiri olan Vali Mutlu işlemiştir.

İşte bizler, Anayasal ifade özgürlüğümüzü kullanmak üzere 8 Temmuz günü Gezi Parkı'na gitmek isterken karşımıza çıkan kolluk güçlerinin şiddetiyle gözaltına alındık. 3 gün boyunca savcılık önüne çıkarılmadık, gözaltında kamuoyuna da yansıdığı gibi çıplak arama, tuvalete götürülmeme, kadınların kameraların olduğu erkek tuvaletine gitmeye zorlanması, zorla parmak izi alınması, kıyafetlerimizin verilmemesi vb birçok kötü muameleye maruz kaldık. Gözaltına alınırken kadın polislerin "sizleri döveriz, hatta başka şeyler de yapacağız" şeklinde tacizlerini yaşadık. İçerisinde benim de bulunduğum ve suç örgütü yöneticisi olarak

suçlanan 5 kişinin evlerinde usulsüz aramalar yapıldı. Burada sormak istiyorum, izinsiz gösteri ve polise mukavemetin hangi delili evimde aranabilir? Zaten bu arama kararının usulsüz olduğu avukatlarımızın yapmış olduğu itirazlar ile belgelenmiştir ve evlerimizde alınan tüm eşyalarımız tarafımıza iade edilmiştir. Bu iptal kararlarıyla, esasen soruşturmanın hukuka aykırılığı da ortaya çıkmıştır.

Burada başka bir hukuk skandalına daha dikkat çekmek istiyorum. İddianame ekinde evlerimizde bulunduğu iddia edilen bazı belgeler, arama kararı iptal edilmesine rağmen yer almaktadır. Ev aramalarındaki delil olduğu iddia edilen belgeler mahkemeye delil olarak sunulamaz, arama hukuka aykırıdır. Tabi tüm bunlara dair bizlerde gerekli hukuki mücadelemizi yürütmeye devam ediyoruz. Bizlere yapılan usulsüzlükler sadece bu gözaltında değil, gezi süreci boyunca her gözaltında yaşanmış ve Türkiye tüm dünya kamuoyunda antidemokratik uygulamaları ile teşhir olmuştur.

İlk iddianame geri çevrildikten sonra, AKP İl başkanlığının müşteki olduğu iddialar ve şiddete başvurmamızın açık kanıtı olan direnme iddiaları bakımından takipsizlik kararı verilmiştir. Ancak, kabul edilen iddianamedeki suç örgütü olarak tasvir edilen kişiler ile evleri aranan kişilerin aynı kişiler olması, iktidar partisinin iddianame üzerindeki etkisini göstermektedir. Polis fezlekesinde Gezi parkına giderken gözaltına alınmayan, hatta Gezi sürecinde İstanbul'da hiç bulunmamış kişilerin yer alması da soruşturmanın hangi ciddiyetle hazırlandığının göstergesidir. Polis fezlekesinde ismi geçen bazı kişilerin, gözaltında olmamasına rağmen Başbakan görüşmesinde yer alan kişilerden olması tesadüf olamaz.

Savcılık sorgumuzda örgüt suçlamasına dair tek bir soru bile sormadı. Örgüt yöneticiliği ile suçlandığımızı sorgu hakimliğine sevk edildiğimizde öğrendik.

Kamuoyunda Gezi parkı eylemleri olarak bilinen gösteriler, sadece İstanbul'da değil, ülkenin bir ili dışında her ilinde, hatta yurtdışında birçok yerde gerçekleşmiştir. Suç örgütü kurmakla suçlanan 5 kişinin bu kadar yaygın bir direnişi örgütlemesi mümkün değildir. Bunu yargılanmaktan korktuğumuz için değil, halkın demokrasi için vermiş olduğu mücadeleye haksızlık etmemek için söylüyorum. EMO, Tabip Odası, Mimarlar Odası, kimi gazeteci ve siyasi parti yöneticilerinden bir suç örgütü yaratmak için hayal gücünün çok geniş olması gerekir.

İddia makamına soruyorum; örgüt olma koşulları nedir, hangi araçlar ile yasadışı eylemleri gerçekleştirmişiz, suç örgütü yöneticilerinin aralarındaki yasadışı bağları belgeleyen ne gibi deliller bulunmaktadır? Tersine, Taksim Dayanışması, Gezi sürecinde birçok sağduyu çağrısı yapmış ve Hükümeti gerilimi yumuşatmaya davet etmiştir. Bugün bizleri halkı kışkırtmak ile suçluyorlar. Buradan başbakan Erdoğan'ın Gezi direnişi ve öncesindeki süreçlerdeki sözlerini ve üslubunu hatırlatmak istiyorum.

Gezi direnişi boyunca onlarca insan gözlerini kaybettiği, yaralandığı, her gün bir gencimizi kaybettiğimiz koşullarda başbakan Erdoğan "Emri ben verdim, polisimiz destan yazmıştır" demişti. Marjinaller, çapulcular, ayaktakımı, kız mıdır kadındır mıdır, ananı da al git, diyerek 11 yıllık iktidarı boyunca ve en son olarak gezi eylemleri sürecinde halkı kışkırtmış ve eyleme sevk etmiştir. Burada halkı kışkırtan bir mecra aranırsa sayın başbakanın üslubuna

bakmak gerekir. Bugün de Soma'da vatandaşı tokatlayarak, emek meslek örgütü yöneticilerini, Gezi'de yer alan aydınları, akademisyenleri, sanatçıları Gezizekalılar diye adlandırarak bu saldırgan tutumuna devam etmektedir. Bu sözleri hangi manada söylediyse kendisine aynen iade ettiğimi söylemek istiyorum.

Gezi direnişi Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilmesine karşı çıkan çevrecilere ve Taksim Dayanışması'na karşı uygulanan aşırı polis şiddetine tepkiyle doğmuştur, fakat sonrasında hiç kimsenin tezahür edemediği yaygınlıkta ve talep çeşitliliğinde bir eyleme dönüşmüştür. Bunu ne Taksim Dayanışması, ne iktidar, ne kolluk güçleri öngörememiştir. Eylemlerdeki taleplerin çeşitliliği, renkliliği, herkesin kendi talepleriyle sokağa çıkışı bu eylemleri Taksim Dayanışmasının, hele hele 5 kişinin örgütlenemediğinin kanıtıdır.

Bizleri yargılayarak Gezi direnişindeki barış, kardeşlik dostluk, dayanışma, saygı, sevgi ve empatiyi yargılamak istiyorlar. Polis müdahalesinin yarattığı şiddet dışında, 7'den 70'e herkesin mutlulukla katıldığı, insanın doğayla ve insanın insanla barışık olduğu, tek kişinin burnunun kanamadığı, paranın değil dayanışmanın gücünün belirleyici olduğu, insanın insanın kurdu değil dostu olduğu kolektif yaşam pratiğinin barışçıl şekilde yaşandığı bu güzelliği itibarsızlaştırma çabası içindeler. Ama başarılı olamayacaklar Çünkü tüm yaşananlar dünyanın gözü önünde, insanların vicdanında yaşanmış ve tarihe geçmiştir.

Geziyi yargılamak istiyorlar; çünkü tüm bu yaşananlar birilerini çok korkuttu. BDP bayraklı gençle, Türk bayraklı gencin el ele olduğu fotoğraf korkuttu. Mustafa Kemal'i Askerliyiz diyenler ile Mustafa Keser'in askerleriyiz diyenlerin aynı yerde olmaları rahatsız etti.

Şimdi ortaya çıkan bu fotoğraf bozulmak isteniyor. Gezi'de bizlere yönelen şiddetin benzeri Lice'de tezahür ediyor. Lice'de gerçek mermiler olarak halkın üstüne sıkılıyor. Bayrak provokasyonu ile halklar birbirine düşürülmek isteniyor.

Sayın Hakim,

İnsanın en doğal hakkı yaşam hakkıdır. Gezi direnişi sürecinde olan eylemlerde onlarca arkadaşımız gözlerini kaybetmiştir, binlerce insan biber gazından, plastik mermiden gaz kapsülünden yaralanmıştır.

Taksim Dayanışması yargılanırken Ali İsmail'i, Ethem'i, Ahmet'i, Medeni'yi, Mehmet'i, Hasan Ferit'i, Abdullah'ı ve en küçüğümüz Berkin'i katledenleri yargılamaya ve görevlerinden uzaklaştırmaya yönelik halkın vicdanını rahatlatacak en ufak bir adım atılmamıştır. Fadime Ayvalıtaş oğlunun acısına dayanamayıp, Elif Çermik biber gazının etkisiyle kalp krizi geçirip yaşamlarını yitirmişlerdir.

Aradan geçen bir yıla rağmen ülkede değişen bir şey yoktur.

Taksim Dayanışması'nın meşru talepleri halen karşılanmamıştır.

Yargı kararına rağmen Gezi Parkı'nın park olarak kalacağı resmi olarak açıklanmamıştır.

Atatürk Kültür Merkezinin yıkılmasına ilişkin girişimler durdurulmamıştır.

Gençlerimizin ölümüne neden olan emirleri veren mülki amirler halen yerlerinde durmaktadırlar.

Biber gazı sokağa çıkan herkese her geçen gün artan oranda kullanılmakta, her geçen gün yeni yaralanmalar yaşanmaktadır.

Başta Taksim ve Kızılay Meydanları olmak üzere ülkedeki meydanlar halkımıza kapatılmakta, ifade özgürlüğü engellenmektedir.

Demokratik haklarını kullanan, basın açıklamalarına katılan yurttaşlarımız hakkında soruşturmalar yargılamalar devam etmektedir.

Tüm bu yaşananlara dair sorumlular hakkında tek bir iddianame hazırlanmazken, suçları sabit kamu görevlileri sokaklarda salınırken, 'destan yazan' polisimizin kullandığı aşırı şiddete övgüler dizilirken Taksim Dayanışması yargılanıyor.

Taksim Dayanışma davasında yargılanmak istenen iddianamedeki kişiler değil, Gezi Direnişi'nin ortaya çıkardığı mücadele, hak arama ve kardeşliktir. Gözümüzü korkutmaya çalışanlar, meslek odalarının hukuksal mücadelelerini engellemek isteyenler, daha fazla rant, daha fazla yağma yaratma çabasında olanlar bizlere geri adım attıramayacaktır.

Bizler Taksim Dayanışması ve meslek odası yöneticileri olarak; 2012 Şubatında ilk toplantımızı yaptığımız andaki taleplerimizin de, Gezi parkındaki ağaçların kesildiği, çadırlarımızın yakıldığı günlerdeki tepkimizin de, gencecik çocuklarımıza kıyan polis şiddetinden hesap soran tutumumuzun da, parklarda, meydanlarda, sokaklarda özgürlük, demokrasi ve insanca yaşam talep eden milyonların taleplerinin de kararlılıkla arkasındayız. Çünkü tüm bu taleplerimiz haklıdır, meşrudur, insanidir.

AİHS 11. ve Anayasanın 34. Maddesinden doğan demokratik hakları kullanmamız suç değildir. Emsal pek çok yargı kararındaki gibi beraatimize karar verilmesini talep ediyorum.
12.06.2014

Beyza METİN